

θέντος κώλου επιφέρει παρακατιόν «ή χώρα τῶν Κόλχων πράγματι ἔσχεν ὄρια διάφορα κατ' ἐποχάς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τόσα πολλὰ». Ποία οὐσιώδης διαφορὰ ὑφίσταται μεταξύ τῶν δύο ἐκτεθέντων κώλων; πρὸς τί δὲ ἡ παράθεσις τούτων; Ὁ κ. Μυστακίδης παρατηρεῖ ὅτι ὠνομάσαμεν τὴν Κολχίδα χώραν τῶν Κολχιδῶν; Ἀλλ' ὁ κ. Μυστακίδης δὲν ἐξηγεῖ ἡμῖν τὴν περικοπὴν τοῦ Ἀνδρ. Λιβαδηνοῦ· «τῶν πρὸς ἑὼ Κολχιδῶν ἀνφικιμένῃ» κτλ. ἢ μὴπως, στερούμενος τοῦ Λιβαδηνοῦ, ὡς ὑποσημειοῖ, πράττει οὕτως; ἰδοῦ, καὶ αἱ ἐκ τοῦ λεξικοῦ τῶν ἀρχαίων μυθολογικῶν, ἱστορικῶν καὶ γεωγραφικῶν κυρίων ὀνομάτων Ν. Λωρέντη λέξεις: «Κόλχοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Κολχίδος χώρας» — «Κόλχος, ἡ, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Κολχίδος χώρας». Ἡ μὴπως διότι ὠνομάσαμεν Στέφανον τὸν Βυζάντιον ἀντί: Γραμματικόν τῆς πέμπτης ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετ.: Γεωγραφικόν, ὡς παρασυσρόμενοι ἐκ τῆς Γεωγραφίας ἦν φιλοπονοῦμεν; Ἐπισυνάπτουμεν ἐνταῦθα καὶ τὴν σχετικὴν παράγραφον τῶν μαρτυριῶν τῆς περιηγήσεως Σκύμνου τοῦ Χίου «Ἀρεῶς νῆσος, πρὸς τοῖς Κόλχοις ἐν τῷ Πόντῳ· Σκύμνος ἐν Ἀσίᾳ· Στέφανος ἐν λέξει Ἀρεῶς νῆσος». Ἐκ πάντων πιστοῦται ὅτι ἡ Ξενοφώντειος Κερασσοῦς (ἡ νῦν) ἔκειτο καὶ κεῖται ἐν τῇ Κολχίδι. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ Κολχίς ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων μετωνομάσθη: Λαζική· διὸ καὶ ὁ Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος καὶ νῦν ἐτι τιτλοφορεῖται «Ἐξαρχος πάσης Λαζικῆς». Εἰς τὸν Μητροπολίτην Τραπεζοῦντος ὑπάγεται νῦν καὶ ἡ μετέρα Κερασσοῦς. Πάντες δὲ οἱ κάτοικοι τῶν πρὸς Α. τοῦ Θερμόδοντος ποταμοῦ παραλίαν χωρῶν, καλοῦνται ὑπὸ τῶν Ἀμισηνῶν καὶ Παφλαγόνων: Λαζοί. Ὁ συμπατριώτης δὲ ἡμῶν γεωγράφος Στράβων καὶ τὴν Τραπεζοῦντα τίθησιν ἐκτὸς τῆς Κολχίδος· «Εἴτα τῆς Ἑρμωνάσσης πλησίον ἡ Τραπεζοῦς, εἴθ' ἡ Κολχίς». Ἄγνοῶ ὅμως, ἂν ὁ Στράβων κόλπον ἐννοεῖ τὸν σηματοποιούμενον ὑπὸ τοῦ ἄκρου Ἀγίου Βασιλείου τοῦ κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον τὸν Ῥόδιον¹ Ἰεροῦ ὄρους ἐντὸς τοῦ ὁποίου κεῖται ἡ (νῦν) Κερασσοῦς καὶ ἡ Ἑρμωνάσσα (νῦν Πάτλαμας τουρκ. Τζιτζίκ καλὲ) ἥτις κατὰ τὸν Νίγρον κοινῶς ἐλέγετο Λαθῶνα.² Παραθέτομεν δὲ καὶ ὑποσημειώσιν· «Χοιράδες πόλις ἑλληνίς, Στέφανος, Χοιράδες, πόλις Μοσσυνοίκων. Ἐκαταῖος Εὐρώπη. Τιβαρηνοὶ δὲ πρὸς ἡλίον ἀνίσχοντα Μοσσυνοικοὶ ὁμοῖον οὖσιν· ἐν δὲ αὐτοῖσι Χοιράδες πόλις οὕτω γὰρ διορθωτέον τουτὶ τὸ χωρίον. ὁ αὐτ.»³ Αἱ Χοιράδες δὲ εἰσὶν ἡ νῦν Κερασσοῦς (ἴδως

καὶ ἐκ παραφθορᾶς τοῦ ὀνόματος: Χοιράδες παρήχθη: Κερασσοῦς), αἵτινες ἔκειντο ἀντικρυς τῆς νήσου Ἀρεῶς⁴.

ΚΥΡΙΑΛΟΣ ΠΑ. ΠΑΥΛΙΑΝΗΣ,
Οἰκονόμος.

(Ἐπεταί τὸ τέλος).

ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΠΑΜΟΣ.

Ι.

Εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὑψηλῶν καὶ ἀποκρήμων πρὸς τὴν θάλασσαν βράχων τῆς Φλαμμουβίλλης, σχεδὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στενοῦ Δερούτ, πάντοτε συνταρασσόμενοι ὑπὸ τῶν ρευμάτων τῆς παλιρροίας, συναπαντωμένων πρὸς ἐκεῖνα, ἄπερ ρέουσι παραλλήλως τῆς ἀκτῆς Κοταντέν, κεῖται ὁ μικρὸς λιμὴν τῆς Διελέτ, ὅστις πιρὲχει ἄστυλον εἰς τὰ κινδυνεύοντα μεταξὺ Γκρανβίλλης καὶ Χερβούργου πλοῖα καὶ χρησιμεύει εἰς τὴν φόρτωσιν γρανίτου καὶ μεταλλεύματος σιδήρου, ἄπερ ἀποτελοῦσι τὸ κύριον προϊόν τῆς χώρας.

Καίπερ ἀνωτέρας ποιότητος, τὸ μέταλλευμα τοῦτο οὐδέποτε ἐγένετο ἀντικείμενον μᾶλλον ἐκτεταμένης ἐκμεταλλεύσεως, ἢ δὲ βιομηχανία αὕτη, ἥτις θεωρητικῶς ἔδει νὰ εἴναι πλουσία, πράγματι εἶναι λίαν μετρία.

Διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰ μέσα τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἐκμεταλλεύσεως κατὰ τινα θερινὴν ἡμέραν ὁ μηχανικὸς Καπέλ ἦλθε καὶ ἐγκατέστη ἐν Διελέτ, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ. Ἐσκέπτετο ὅτι ἐνῷ ἐκεῖνος ἐξακολουθεῖ τὰς μελέτας του, ἐκεῖναι θὰ ἐκκινῶν ὁχλίσσις λουτρὰ.

Ἀναμφιβόλως ἡ πόλις ἦτο μετρία, ἀλλὰ τοιαύτη ἦτο καὶ ἡ κατάστασις τοῦ μηχανικοῦ, πεσόντος ἐκεῖ μετὰ μακρὰν σειρὰν δυστυχῶν ἐτῶν, καὶ μὴ δυναμένου κατὰ συνέπειαν, νὰ πηράσῃ τῇ οἰκογενεῖᾳ αὐτοῦ τὰς ἀπολαύσεις σταθμοῦ τοῦ σιμιτοῦ θαλασσίων λουτρῶν, μετὰ τοῦ λαμπροῦ ἀλλὰ καὶ πολυδαπάνου αὐτοῦ βίου.

Ὁ βίος οὗτος τοῦ ἀπλουστάτου ἄλλως χωρίου, ἀπέμεινε τοιοῦτος οἷος ἦν ἀπὸ πενήτηντα ἐτῶν ἐν τοῖς μικροῖς χωρίοις τῆς Νορμανδίας πρὸ τῆς φήμης τῶν μεγάλων παρθαλασσίων πόλεων. Ὑπῆρχεν ἐν μόνον μικρὸν ξενοδοχεῖον εἰς ὃ κατόκησαν, ἐν δωματίοις βεβαμμένοις διὰ μόνης ἀσθέστου. Ἐγευματίζον καὶ ἐδείπνουν ἐν τῇ κοινῇ τραπέζῃ, πίνοντες μόνον εἶδος τι πνευματώδους ποτοῦ ἀντὶ παντὸς ἄλλου, μὴ ὑπάρχοντος, ἀντὶ λουτρῶν ἐχρησίμευον ὅπαι ἢ κοιλάματα τῶν παρθαλασσίων βράχων, ἀντὶ καφεΐνου, ἢ προ-

1) Συλλογὴ τῶν ἐν ἐπιτ. τοῖς παλαι γερρ. τόμ. Α'. σελ. 516 (ἐν Βιέννῃ 1808).

2) Στρ. τόμ. Β'. βιβλ. ΙΒ'. 548 § 17.

3) Ἰερὸν αὐτ' ἐπὶ τοῖσιν ὄροις, καὶ γὰρ ἀμείβων ἡ ἐν Μοσσυνοικοῖς ἀν οὐρα ναυαγίας.

(Ἀπολλ. Ῥόδιος Ἀργ. Β' 1014).

4) Τοῦ δὲ πολεμωνικοῦ Πόντου πόλεις παρχαίαι εἰσὶν αὗται: Ἑρμωνάσσα, πόλις ποτὲ ἀξιόλογος κοινῶς λεγομένη κατὰ Νίγρον: Λαθῶνα. (Μελετὴν Γεωγραφ. τόμ. Γ'. σελ. 194 [ἐν Βενετίᾳ 1807]).

5) Συλλογὴ ἐν ἐπιτ. τοῖς παλαι γερρ. τόμ. Α'. σελ. 71.

1) Κερασσοῦς
Κτισθεῖσα ὑπ' αὐτὸ καθ' ὃς ἐρημὸς κειμένη
ἵς ἀντικρυς παρήκει νῆσος Ἀρεῶς
λεγομένη.

(Σκύμνου Χίου περιήγησις π. 173—176).

κυμαία ἢ ἄλλο μέρος προπεφυλαγμένον τῆς παραλίας.
Ἡ πνοή, ἔννοεῖται, τοῦ δυτικοῦ ἀνέμου ἡμῶς διέ-
τὸν περίπατον τοῦτον.

Ἀντὶ τῶν μερῶν ὅμως τούτων, εἰς ᾧ προσήρχοντο
οἱ πολῖται, ἡ κ. Καπέλ μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς
προετίμων τοὺς ἀνὰ τὸ παραθαλάσσιον ἢ τὰς ἐξοχὰς
περιπάτους. Ἡ Σωσάννη δὲν εἶχε χαρακτῆρα καὶ
ἀνάπτουζιν τοιαύτην ὥστε νὰ ἀρέσκηται εἰς τὴν συ-
ναναστροφὴν τῶν πολιτῶν τῆς κατωτέρας τάξεως,
ἣν μόλις καὶ μετὰ βίας ὑρίσταντο ὅταν εὕρισκετο
ἐν τῇ τραπέζῃ, διότι ἡ χυδαίότης αὐτῶν κατέπνιγε
τὴν νεανικὴν αὐτῆς ὑπερηφάνειαν.

Ἄλλως τε διὰ τὰς μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς συνδια-
λέξεις εἶχεν ἀνάγκην νὰ εὕρισκωνται μόναι καὶ βε-
βαιόταται ὅτι οὐδεμία τῶν ἀνταλλασσομένων μεταξὺ
αὐτῶν λέξεων ἠδύνατο νὰ πέσῃ εἰς τὸ οὖς περιέργων.

Θὰ ἔμενον ἐν Διελέτ;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἀπετέλει ζήτημα σπουδαιότα-
τον, ὅπερ ἀπαύστως ἐβασκνίζον καὶ ὅπερ ἀπησχόλει
αὐτὰς λίαν. Οἱ Παρίσιοι δὲν ἐμειδίασαν αὐταῖς πῶς
κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, διότι πᾶσαι αἱ ἐπιχειρήσεις
εἰς ἃς ἀνέμιχθη ὁ κ. Καπέλ εἶχον οἰκτρῶς ἀποτύχει
καὶ διότι πάντα τὰ σχέδια, ὅπερ διαδοχικῶς καὶ ἀ-
παύστως ἐγένεον ὁ νοὺς αὐτοῦ εἶχον ἀποτύχει. Ἀλλὰ
τίς θὰ ἦτο ἡ τύχη αὐτῶν ἐν Διελέτ, τῷ μικροτάτῳ
ἐκείνῳ χωρίῳ, ὅπερ εὕρισκετο ἐν τῇ ἄκρῃ τοῦ κό-
σμου; Ἐὰν αἱ ἐλπίδες τοῦ κ. Καπέλ ἐπραγματω-
ποιοῦντο θὰ ἠδύνατο νὰ ἐλπίσωσιν ἐτήσιαν πρόσ-
δον ἐκ δωδεκάδος χιλιάδων φράγκων. Ἀναμφιβόλως
ἦτο μικρὸν τὸ ποσόν, ἐὰν τὰ δωδεκακισχίλια ταῦτα
φράγκα παρῆσαν πρὸς τὰ ἑκατομύρια περὶ ὧν
πολλὰκις εἶχον ἀκούσει γινόμενον λόγον καὶ τὰ ὅποια
ἤλπιζον ν' ἀποκτήσωσιν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Τὰ
ἑκατομύρια ὅμως ἐκεῖνα μόνον ὀνόματι ὑπῆρχον
πάντοτε. Ἐγίνωσκον τοῦτο ἀπὸ πολλοῦ, ἐνῷ ἄφ' ἐ-
τέρου ἠδύνατο μετὰ πεποιθήσεως ν' ἀνενίσωσιν εἰς
τὰ δωδεκακισχίλια φράγκα.

Καὶ διὰ τοῦ πασοῦ τούτου ἡ κ. Καστίλ συνέτασσε
τὸν προϋπολογισμὸν αὐτῆς. Καλὸν ὀρθοῖον ἐπωλεῖτο
ἐντὶ ἐνός καὶ ἡμίσεος φράγκου, ὁ ἰχθὺς ἀντὶ ἐλαχί-
στης ἀξίας, ἐπίσης καὶ αἱ ὀπῶραι καὶ τὰ λαχανικά·
δὲν εἶχον δὲ ἀνάγκην πλουσιῶν ἱματισμῶν, ἐπομένως
μόλις θὰ ἔδαπάνων τρισχίλια φράγκα καὶ τὰ ἀπομέ-
νοντα ἐννεακισχίλια θὰ ἐτοποθέτου ἐν Τράπεζαν,
ταῦτα δὲ ἐν διαστήματι δεκαετίας θ' ἀνῆρχοντο εἰς
ἐκατοντάδα χιλιάδων καὶ οὕτω θὰ ἐξησφαλίζοντο.
Θ' ἀπηλλάσσοντο πλέον τῶν ἐπισκεψέων συμβολαιο-
γράφων καὶ ἀνδρῶν τοῦ δημοσίου καὶ ἡ γεροντικὴ αὐ-
τῶν ἡλικία θὰ διέρρεε γαληνιαία καὶ ἐν τιμῇ. Ἀλη-
θῶς εἶπεν, αἱ ἡμέραι θὰ ἦσαν μακραί, ἀλλ' ὁ τόπος
ἦτο ἐξαίρετος μετὰ τῆς πάντοτε νέον παρουσιαζού-
σης θέαμα θαλάσσης, τοῦ αἰθρίου οὐρανοῦ, τῶν συ-
κινήσεων τῆς τρικυμίας. Τὰ ἐκ Παρισίων κομισθέντα
ἑπιπλά ἤρουν νὰ ἐπιπλοστρωθῇ ἀρκούντως κοσμίως
οἰκία τις, φωλεὰ, ἐν ᾗ θὰ ἔζων συνεσιγμένοι. Ἐκν
τοῦτο δὲν ἀπετέλει τὸν λαμπρὸν βίον, ὃν ἤλπιζον,

τοῦλάχιστον ὅμως δὲν θὰ διετέλουν ὑπὸ τὴν πίεσιν
τῆς πτωχείας, ἡ ὅποια κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἶχε
φανῇ τόσο ἀπειλητικῇ.

Ἐν τούτοις ἐν τῇ λίαν ἀρεσκούσῃ αὐτῇ εἰκόνι ταύ-
τῃ ὑπῆρχε κηλὶς ἡ ἐξῆς· Πῶς ἐν τῇ μοναξίᾳ τῆς
Διελέτ θὰ ὑπανδρεύετο ἡ Σωσάννη;

Ὅσον ὅμως πρόξενος ταραχῆς διὰ τὴν μητρικὴν
στοργὴν τῆς κ. Καπέλ ἦτο ἡ ἰδέα αὕτη δὲν τῇ ἐφαί-
νετο καὶ ἄλυτος. Τὸ Χερβοῦργον δὲν ἀπέχει πολὺ
τῆς Διελέτ, ἐπομένως θὰ μετεβαῖνον εἰς τοὺς χοροὺς
τῶν ναυτικῶν λιμενικῶν ἀρχῶν, ἐν τούτοις δὲ ἦτο
λίαν πιθανόν νὰ συναντήσωσι νεαρόν ἀξιωματικόν
τοῦ ναυτικοῦ ὅστις νὰ ἤρᾳτο τῆς Σωσάννης. Μήτοι δὲν
ἦτο ἀρκούντως ὥραία ὥστε νὰ ἐπιβληθῇ καὶ δὲν ἦτο
ἀποδεδειγμένον ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ εἰσιν
οἱ καλλίτεροι ἐν τῷ κόσμῳ σύζυγοι; Καὶ ἐσκέπτετο
ἐπὶ πολὺ τὴν λύσιν ταύτην τοῦ προβλήματος, χωρὶς
οὐδέποτε ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ν' ἀντιτείνῃ, ἀλλὰ μει-
διῶσα πάντοτε μειδίαμα ἀδιόρατον, ὅπερ χωρὶς νὰ
εἶναι δυνατόν νὰ ἐξηγηθῇ ὡς ἐπιδοκιμασία, ἐδείκνυνεν
ὅτι αὕτη ἦτο πάντῃ ἡσυχος.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ κ. Καπέλ ἐξηκολούθει
τὰς μελέτας αὐτοῦ καὶ συνεζήτει λεπτομερῶς τὰς
γενομένας αὐτῷ προτάσεις, νῦν μὲν τὰ πάντα ρόδινα
βλέπων, αὖριον δὲ πάλιν τὰ πάντα σκοτεινά. Καθ'
ἐκάστην ἐσπέραν περιπατῶν ἐν συνοδείᾳ τῆς συζύγου
καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ ἀνεκοίνων αὐταῖς τὰς τε ἐλ-
πίδας καὶ τὰς ἀποτυχίας αὐτοῦ. Ἐπὶ τέλους ἐσπέραν
τινὰ μετὰ τὸ δειπνῶν ἀνήγγειλεν ὅτι ὅσον ἀφορᾷ εἰς
ἑαυτὸν ἔλαβεν ἤδη τὴν ἀπόφασίν του. Ἡ ἐπιχειρήσις
ἦτο εὐκολος, ἐὰν δὲ δὲν ὑπέσχετο πλοῦτον, ἐξησφα-
λίζεν ὅμως τὰς γεροντικὰς ἡμέρας. Μολονότι ὅμως
ἐθεώρει ἀνευ ἀνησυχίας, μᾶλλον δὲ μετὰ πεποιθήσεως
ὡς πιθανόν τὸ νὰ τελειώσῃ τὰς ἡμέρας αὐτοῦ ἐν
Διελέτ, δὲν ἤθελεν ὅμως νὰ λάβῃ ὀριστικὴν ἀπόφα-
σιν πρὶν ἢ συμβουλευθῇ αὐτάς.

Τὰς ἐξηγήσεις ταύτας ἐδίδεν ἐνῷ ἀνῆρχοντο τὴν
ὁδὸν τὴν ἐκ τοῦ χωρίου ἄγρουσαν εἰς τὴν κορυφὴν τῶν
βράχων. Ὅταν ἐφθασαν ἐπ' αὐτῶν παρετήρησαν πρὸ
αὐτῶν τὴν θάλασσαν γαληνιαίαν λουομένην ἐν τῷ
χρυσίζοντι ὀρίζοντι δύοντος ἡλίου καὶ συγκεχυμένως
πῶς μακρὰν τὰς νορμανδικὰς νήσους, αἱ ὅποια ἐφαί-
νοντο ὥσει κεκαλυμμέναι ὑπὸ μελανῶν ἀτμῶν. Οὐδε-
μία πνοὴ ἀνέμου, οὐδὲν ἰστίον ἐν τῷ ὀρίζοντι ἐφαί-
νετο, οὐδεὶς θόρυβος ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ τῆς ὄχθης
πλὴν τῶν κυμάτων, τὰ ὅποια, ἐν ἀποστάσει ἑκατὸν
μέτρων ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν καὶ χωρὶς νὰ τὰ βλέ-
πωσιν ἐπλησσον ὑποχώφως καὶ ἐν τακτικῷ ρυθμῷ,
τὰς βάσεις τῶν βράχων.

— Πρέπει νὰ παραδεχθῇ τις, εἶπεν ὁ κ. Καπέλ,
ὅτι ἡ Διελέτ δὲν δικαιολογεῖ καθ' ὅλον τὸ ἔτος τὴν
ἐκ τοῦ λατινικοῦ ἐτυμολογίαν αὐτῆς σημαίνουσαν· ἡ-
μέραν ἱλαρὰν. Πᾶσα ἐσπέρα δὲν εἶναι τόσο γλυκεία
καὶ χαρίεσσα ὡς ἡ σημερινή, θὰ ἔχωμεν καὶ κακὰς,
ἦτοι συνεφώδεις, ψυχράς καὶ πληκτικὰς εἰς τὸ μέρος
τοῦτο, ὅπερ τόσο συχνὰ προσβάλλεται ὑπὸ τῶν με-

γάλων τρικυμιῶν. Δὲν θέλω ὅμως νὰ σᾶς ἐπιβάλω τὰς ἡμέρας ταύτας πρὶν ἢ σᾶς συμβουλευθῶ ἐν δύνασθε νὰ τὰς ὑποστήτε σωματικῶς καὶ ἡθικῶς. Ἐξέταστέ λοιπὸν καλῶς τὸ πρᾶγμα καὶ μετὰ θάρρους καὶ ἄνευ περιστροφῶν εἰπατέ μοι ἐν αἰσθάνεσθε τὸ θάρρος νὰ ζήσητε ἐδῶ . . . διὰ παντός.

— Ἡ ἐξέτασις αὕτη ἐγένετο, ἀπήντησεν ἡ κ. Καπέλ.

— Δὲν πρόκειται περὶ συνήθους ὑποθέσεως, ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος, περὶ τῆς ὁποίας δύναμαι νὰ ἀποφασίσω ἐν γνώσει, χωρὶς ν' ἀνατρέξω εἰς τὰς συμβουλὰς σας. Ἡ ὑπόθεσις ἀφορᾷ καὶ σᾶς καὶ ἐμέ, μᾶλλον ἐμὲ μάλιστα, διότι ἐγὼ θὰ ἔχω ἐργασίαν, ἡ ὁποία θὰ μὲ ἀπασχολῇ.

— Πῶς; δὲν δυνάμεθα νὰ ζήσωμεν ἐκεῖ ἐνθά καὶ σὺ θὰ ζῇς; εἶπεν ἡ κ. Καπέλ.

— Καὶ σὺ κόρη μου, τί λέγεις; ἠρώτησεν.

— Ἡ μαμά, ὅ,τι εἶπε τὸ εἶπε καὶ διὰ λογαριασμόν μου.

— Ἐν τούτοις ὑπάρχει σημεῖόν τι ἐφ' οὗ ἀπάντησις μόνῃς τῆς μητρὸς σου δὲν ἄρκει καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπεθύμουν νὰ ἔχω τὴν ἰδικήν σου. Τὸ σημεῖον τοῦτο εἶναι τὸ τοῦ γάμου σου. Ἐν Διελέτ οἱ σύζυγοι εἶναι σπάνιοι.

— Ναί, ἀλλ' εἶναι πολυπληθεῖς ἐν Χερσούργῳ, ἀπήντησεν ἡ κ. Καπέλ.

Καὶ ἐξήγησε πῶς ἡ Σωσάννη ἦτο δυνατόν νὰ εὕρῃ σύζυγον ἐν τῷ χορῷ τῶν νευτικῶν ἀρχῶν.

Ὁ κ. Καπέλ ὅμως δὲν παρηκολούθησεν αὐτὴν ἐν ταῖς σκέψεσιν αὐτῆς.

— Αὐτὸ λέγεται γυναικεία καὶ μητρικὴ φαντασία, αἱ ὁποῖαι εἶναι ὠραιοτάται καὶ εὐκολοὶ ἀναγινωσκόμεναι ἐν μυθιστορήματι, ἐν τῇ πραγματικότητι ὅμως ἀποβαίνουσιν ἥττον εὐκολοί.

— Ἐν τούτοις, ἐπίτρεψόν μοι νὰ σοὶ εἶπω . . .

Ἐπενέβη τότε ἡ Σωσάννη.

— Μὴ ἀνησυχῇτε δι' ἐμέ, εἶπεν, ἐνῷ ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῆς ἐπήνησεν πάλιν τὸ αἰνιγματῶδες ἐκεῖνο μειδίωμα, τὸ ὁποῖον ἐπεφαίνετο ὁσάκις ἐπρόκειτο λόγος περὶ τοῦ γάμου αὐτῆς.

— Μὴ μὲ εἰπῇς ὅτι ἀπερᾶσις νὰ μὴ ὑπανδρευθῇς, διέκοψεν ὁ πατὴρ αὐτῆς.

— Καλὰ, σέβομαι τὰς ιδέας σας, σᾶς ὑπόσχομαι νὰ μὴ ἀποθάνω γεροντοκόριτσο.

— Τότε ἐξηγήθητι.

— Ἐγὼ ὅμως ἀκριβῶς ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ἐξηγηθῶ καθὼς ἐπίσης ἐπιθυμῶ νὰ μὴ σᾶς ἀνησυχῶ. Ἡ Διελέτ δὲν θὰ μὲ ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπανδρευθῶ. Δόσατέ μοι ἄδειαν ἐνὸς μηνὸς καὶ τότε θὰ σᾶς εἰπῶ τί ἐλπίζω.

— Τί σκοπεύεις; ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ.

— Μήπως ἔχεις ἤδη ἀναλάβει καμμίαν ὑποχρέωσιν; ἠρώτησεν ὁ πατὴρ μετὰ μείζονος σοβαρότητος.

— Ἐνα μῆνα, ἐπανελάθε γελῶσα, ἓνα μόνον, δὲν θὰ μοὶ ἀρνηθῇτε τὴν πίστωσιν αὐτήν. Ὅ,τι δύναμαι σήμερον νὰ σᾶς εἶπω εἶναι ὅτι ἔχω λόγους νὰ πι-

στεύω ὅτι σύζυγος ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς εὐαρεστήσῃ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν θὰ ἔλθῃ ἐδῶ νὰ μὲ ζητήσῃ. Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὸ παραπᾶν, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μὴ καθορίσω τὰ πράγματα περισσότερον.

— Περισσότερον! ἐπανελάθεν ὁ κ. Καπέλ.

— Σᾶς παρακαλῶ, μὴ ἐπιμένετε.

— Εἰμπαρεῖς ἐν τούτοις νὰ μᾶς εἰπῇς ποῖος εἶναι ὁ σύζυγος τὸν ὁποῖον περιμένεις, θὰ ἀναγνωρίσῃς δὲ ὅτι ἐκ μέρους πατρός ἡ ἀπαίτησις δὲν εἶναι μεγάλη.

— Σᾶς τὰ εἶπον ὅλα.

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶναι ὁ Παῦλος Βερλουίξ, ἀνέκραξεν ὁ κ. Καπέλ.

— Ἐγὼ πιστεύω μᾶλλον ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ Καμίλλου Ροσσᾶ, προσέθηκεν ἡ μήτηρ.

— Περιττὰ τὰ ὀνόματα, ἀπήντησεν ἡ Σωσάννη γελῶσα, δὲν εἶναι οὔτε ὁ εἷς, οὔτε ὁ ἄλλος.

(Ἀκολουθεῖ).

HECTOR MALOT.

Μετέφρασεν Α. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΛΛΟΣ.

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ.

Νῦξ ἦν αἰθρία τοῦ θέρους· ἐκαθήμην ἀτμηλῶς παρὰ τὴν θυρίδα ὁπόθεν ἄθροα εἰσδύοντα τὰ μύρα τῶν ἀνθέων κατεπλημμύρουσαν τὸ μικρὸν ἀγροτικὸν δῶμά μου. Ὁ Γαλαξίας ἐξετείνετο φαεινῶς λευκάζων ἐπὶ αἰθέρος ὅστις, ἐν σκοτίᾳ ὑπὸ μυρίων ἀστρῶν κατалаχμπομένη, ἐτῆρει χροιάν ἀσθενῶς γλαυκόφαιον. Καὶ ἐν ᾧ τοὺς ἀπειροπληθεῖς τοῦ οὐρανοῦ κόσμους ἐν ἐνὶ μόνῳ βλέμματι περιελάμβανον, ὁ νοῦς μου, ὁ πτηνὸς ἀλλὰ δέσμιος, προσεπᾶθει ἀνωφελῶς νὰ διασπᾷ τὰς συγκρατούσας αὐτὸν πέδας τοῦ ἀδυνάτου, νὰ διασχίσῃ τὸ ὑπερθεὶν ἐπαιωρούμενον χάος καὶ ἀνυψούμενος μέχρι τῶν διαχυρῶν ἐκείνων ἀπλανῶν καὶ πλανητῶν σφαιρῶν, καὶ ἀπὸ τῆς μῆδός πρὸς τὴν ἐτέραν πετερυγίζων, διείδῃ ἐὰν αὐταὶ ὥσιν ὄγκοι μόνον βράχων γαῦροι καὶ ψυχροὶ οὗς περιλούει διὰ λάμπειος τὸ ἀέριον βλέμμα τοῦ Δημιουργοῦ κατὰ τὴν νύκτα, στιγμὴν μίαν δι' Αὐτόν, ἡ γαῖα ἀστυβριθεῖς ὡς ἡ ἡμετέρα καὶ πλήρεις ὄντων λογικῶν, γινωσκόντων τὸν Δημιουργόν, ἡ ἐκουσίως ἐπιλανθανομένων Αὐτοῦ, φιλοῦντων τὸν πλησίον ἐν Χριστῷ ἢ ἐν Ἰούδᾳ, προωρισμένων, τέλος, ἵνα συναντηθῶσι μεθ' ἡμῶν ἐν τῷ ἰδεώδει τῆς Ἐδέμ λειμῶνι ἢ ἐν τῷ ἐρεβώδει χάει τῆς καλᾶσεως.

Τοὺς ρεμβασμούς μου τούτους ἀνέκοψεν ἐλαφρὸς θροῦς· ἦν ἡ πτῆσις περιστερᾶς ἥς αἱ κεκμηκυῖαι πτέρυγες βραδέως τὸν αἶρα διήνυσαν καὶ ἦτις, φθᾶσα εἰς τὴν εἰρηνικὴν θυρίδα μου, ἐκαθέσθη ἐπ' αὐτῆς ἀφρόδως, οἶονεῖ ἐξ ἐνστίκτου γνοῦσα ὅτι οὐδ' ὧς θὰ διενοοῦμένη νὰ συλλάβῃ καὶ αἰχμαλωτίσῃ αὐτήν ἐν πικρᾷ, καίπερ κομψῇ καὶ ἐπιχρῶσῃ, κλωδοῦ εἰρκτῇ.

Σεβώμεθα τὰ πτηνὰ· εἰσὶν ὄντα μυστηριώδη καὶ οἶονεῖ ξένα ἐπὶ τῆς γῆς· ἡ ἀγνωστος ἡμῖν λαλιὰ των, τὸ ἄσμα, εἶναι ἡχώ τῆς ἀσιγήτου τῶν ἀγγέλων